

O ukrižovanom

Druhý I.Kor.12kp. je celá veľmi zaujímavá a prakticky poučná, tak napr. od 12-21 ver./Prosim prečítajte si tento odsek z Biblie/.

Na počiatku ako keby sa apoštol chválil, v tejto kapitole. Píše v týchto prvých šiestich veršoch píše to i nám, lebo on to skúsil. On bol tretieho neba vytrhnutý. On počul slová, ktoré sa ľudskou rečou vyjadriť nedajú. To bol on tým mužom, len hovorí v tretej osobe. Mal problém a Pán Boh ho držal dole, pri zemi. Takéto skúsenosti možno aj vy máte, aj ja ich mám, že človek ľahšie unesie utrpenie, ako slávu. Keď sme dole, pod bremenom, sme pokojnejší a tichší a viacej sa modlíme. Ale, mnohých, ktorých Pán Boh požehnal a do žili sa určitej slávy, a to je možné aj v cirkvi, tak sa im zakrútila hlava, spyšneli a potom povedali zbohom, som bohatý a nepotrebujem nikoho. Pavel mohol mať aj epilepsiu, alebo očné nemoc. Vo veršoch 8-9, čítame: „že 3 krát som Pána prosil“. Predstavte si keď káže evanjelium a dostane záchvat, kto ste videli epileptika, viete, že je to hrozné. Bolo to pre neho strašné poníženie, ale on to zniesol. Napriek tomu bol muž, ktorý bol najviac obdarený duchovnými darmi. Viete, že v Efeze z jeho tela nosili šatky k chorým a boli uzdravení. Čiže on je obžalovaný, v klade má uväznené nohy a o polnoci spieva žalmy, až sa zatrasie zem a padnú okovy. Padnú dvere a velitelia väznice si idú brať život. To boli prejavy Božej moci, zázraky o ktorých sa vedelo. Toto sa stalo skrze neho, no on vraví, že to nie je podstatné. „A ja vám to nepíšem, aby som sa chválil, ale aby som potvrdil svoje apoštolstvo. Je-mu šlo o to, aby bol považovaný za správneho apoštola, lebo tí iní /z Jeruzalema/ chodili s Pánom Ježišom, ale Pavlovi sa iba zjavil pri Damasku. Keď bol na púšti arabskej 3 roky, tam nebol iba tak. Tamo sa modlil, tam sa veľmi pripravoval, to bola škola a tam mal videnia a zjavenia. Začínať z nuly v takom to pohanskom svete, kde všetky pohanské náboženstvá dávajú do jedného vreca. Všetky v Aténach mali Gréci najmenej 15 rôznych bohov. Bol tam aj pomník neznámemu bohu, čiže zvestovať v takom svete Krista a to toho ukrižovaného, chápete, aj ja som ráz to skúsil, keď som jedného muža, ktorý vyrástol v absolútnom ateizme, teda bol ateista. Bolo to na východnom Slovensku a ten muž povedal: „čo to je za Boha, že sa dal ukrižovať. Prosim vás pekne, čo vy mi tu rozprávate za rozprávky. Veď viete, že Boh je všemohúci a dá si syna ukrižovať? Všetky to je nezmysel. Všetky keby bol Bohom, tak za 24 hodín by tu na ňom musel byť poriadok.“ Proste to porovnávam, no povedal som si, ty by si to teda spravil, chlape. Lenže ako by to v tom zmysle dopadlo?. No, Pán Boh má pred sebou bratia, sestry celú večnosť, aby potrestal zločiny, a ich zločiny idú s nimi. A, aby tých čo trpeli pre Krista dokonale odmenil. Nuž a čo je akosi podstatné pre apoštola, pre Božích služobníkov, aj pre nás, je to, aby sme nikdy nepočítali s ľudskou vďačnosťou. Ak budete ľuďom slúžiť, len preto, aby sa vám odvdáčili, tak budete sklamaný. Keď budete otrávený, poviete si koľko som investoval do toho, alebo onoho človeka, toľko som mu pomáhal a hľa, aká odplata. Čiže my služobníci Boží, my keď slúžime, musíme s tou nebeskou odmenou počítať, na prvom mieste. Pretože nás Pán Boh k tomu povolal, teda mám v tom povolanie, ide o to nie, aby som mal dlhý život, ale aby som nežil prázdny život. Sú ľudia, ktorí žijú krátky život a zostala po nich hlboká Božia stopa. Iní sa dožili 90-ky a žiadna Božia stopa po nich nezostane, alebo snáď len troška, takže o to práve ide.

Pavol v Korinte si nevezal ani mzdu, ktorá mu patrila. Pán Ježiš prikázal, že tí čo kážu evanjelium, aby z evanjelia žili. Pavol, ani to neprijal. Viete, že robil stany, teda živil sa vlastnými rukami. Keď tak, ho iné zbory podporovali. Pýtal sa ich: „v čom som vás využil?, ale súc chytrý som vás dostal.“ Kiež by bolo viac takýchto služobníkov, aby chytrosťou získavali ľudí pre Krista, a žeby sa angažovali. Na východnom Slovensku, také 3 mesiace jednu rómku a potom aj jej bratov. No ona aspoň povedala, „ďakujem pekne.“ Za ďakujem som ju učil, niektorý deň 3-4 hodiny. Pripravovala sa na právnickú fakultu.

Jej bratia, ale čo mohli to mi ešte potiahli, tak sa odvdáčili. Potom ich mama prišla a sa ospravedlnila za syna. Ináč ten syn bol veľmi vychytralý, a myslím, že si ale, že to zasiat evanjelium zostane. Viete to ja nemôžem siať a hneď aj žať. Ta to nejde. Musíme byť pokorní a skromní a totálne závislí na Pánu Bohu. Apoštol vyznáva: „ja som sial, Apollo polieval, ale Pán Boh dáva vzrast.“

Ani neviete, čo a ako kedy rastie, ale vždy vás poteší, keď vidíte to ovocie práce, tej sejby, že nebola márna, že Pán Boh sa tak priznal. To aj Boží služobníci potrebujú k povzbudeniu. Nie na to, aby zdvihli hlavy hore, ale aby bolo vernejší v práci, aby ešte lepšie pracovali. No a ap. Pavol, chcel na každý spôsob získať bratov a sestry v Korinte. Tam, ale kde je pri diele Pán Boh, bratia a sestry tam vždy príde aj diabol. V Korinte dostali mnoho darov, lenže ich oči boli upreté na dary a nie na Darcu. Budme prosím pozorní na to, že Darca dáva dary, aby sme Ho oslavovali, preto aby sa budovali cirkev Božia. Nie aby sme oslávili samy seba. Aj teraz to býva, že tí čo kážu, že ich akosi pochvália: „mali ste výbornú kázeň“.

Isteže každé svedectvo musí byť živé svedectvo o živom Bohu. V centre každého svedectva musí byť živý Pán Ježiš Kristus. Pamätajte však, že my sme len služobníci a služobnice. Teda snažme sa, aby tie diakonské peniaze nevyšli nazmar, ale tak, aby bolo jasné, že tá duchovná služba sa peniazmi zaplatiť nedá. To je chudák, každý kňaz a každý kazateľ, každý služobník a starší zboru, ktorý pracuje za ľudskú odmenu.

Ktosi povedal: „že služobníci Boží nesmú byť závislí na ľudskej chvále, ani na ľudskej hane, iba na Božej vernosti a Božej milosti.“ Keď pracujete a angažujete sa, pomáhate ku spaseniu a nedarí sa je to pre vás pohanenie, ale keď sa dielo podarí, tak si ho iný pripíše. Vy ste sa modlili, pracovali, bojovali a potom povedali, veď to ja sám. Nevďačnosť zraňuje, bolí, aj my sme zraniteľní. Kedysi jeden Francúz povedal: „povedz mi o niekom, že je vďačný a povedal si mi o ňom všetko dobré čo je v ňom. A, povedz mi. Že je nevďačný, povedal si mi všetko zlé o ňom.“

Tak buďte pozorní, učte ich tomu, že za to čo dostanú, aby poďakovanie u nich bolo samozrejmosťou. Za všetkým stoja obeť tých druhých. Keď majú deti čistou domácnosť, stojí za tým všetkým matka na práca, takýchto drobných vecí, z ktorých sa ten ľudský život skladá. K tomuto viedol ap. Pavol Korinťanov. Chcel, aby takto žili, aby takto vychovávali. Takí by sme mali byť aj my. Nie pretiahnuté tváre, ale radostné, usmievavé, aby bolo vidieť, že máme radosť zo spasenia, že tá naša viera nie je iba také poznanie, že to je hlboké presvedčenie, ktoré v nás žiari. Týmto spôsobom to pôjde dopredu. Viem bolesť a utrpenie býva problémom, niekto ho znesie ľahšie a to na slávu Božiu.

Keď poslal Pán Ježiš tých 70-tých pri návrate hovoria: „Pane, démoni sa nám poddávali. On im odpovedal: videl som satana, ako padá z neba.“ Prečo tak rýchlo padal satan? Lebo títo 70-tí, satanové dielo porušili. Keď sa jeho dielo neporuší, dá nám pokoj, ale kto má moc rušiť, tak na toho potom útočí. Na tých útočí, sú na čele. Na kazateľa, na starších zboru, že ich pohaní, ohovori klebetami. To bolo v Korinte, pletky a ohováračky. A, píše ap. Pavol: toto na prsto dajte do poriadku, musíte stáť vedľa seba. Duch Boží nám osvetľuje tajomstvá Písma, aby sme Písmu rozumeli a budovali kresťanské charaktery. Keď to robíme takýmto spôsobom, tak sme živou cirkvou. Tam kde je živá cirkev, tam sa môžu radosť duchovné deti. Náš zápas musí k viesť k tomu cieľu, aby sa aj nám rodili nové deti. To nie je iba práca starších, ale z nás každý má pridať svoj diel. No to je ozajstný duchovný boj, ktorý vyžaduje celého človeka. Keď je úprimný, môže byť i skrytý, ale bude požehnaný. Tak budeme aj my požehnaní a staneme sa požehnaním pre iných. Toto je Božia vôľa pre nás. Prajem vám, aby ste ju pochopili. Amen.